

органах внутрішніх справ України на посадах начальницького і рядового складу з дня призначення на відповідну посаду; 4) час роботи у Верховній Раді України, місцевих радах, центральних і місцевих органах виконавчої влади із залишенням на військовій службі, на службі в органах внутрішніх справ України або на службі в поліції; 5) час роботи в органах прокуратури і суду осіб, які працювали на посадах суддів, прокурорів, слідчих; 6) дійсна військова служба в Радянській Армії та Військово-Морському Флоті, прикордонних, внутрішніх, залізничних військах, в органах державної безпеки та інших військових формуваннях колишнього СРСР, а також служба в органах внутрішніх справ колишнього СРСР [3].

Відповідно, проаналізувавши ч. 1 ст. 78 та ч. 3 ст. 93 Закону України «Про Національну поліцію» можемо зробити висновок про правове закріплення другого різновиду щорічної оплачуваної відпустки для поліцейського – додаткової, та терміну її тривалості - не більше п'ятнадцяти календарних днів. У той же час, ні ст. 92, ні ст. 93, а ні жодна з інших статей Закону України «Про Національну поліцію» не визначає порядку надання відпусток, а встановлює лише особливості щодо визначення тривалості основної щорічної відпустки, визначає додаткові гарантії поліцейським права на відпустку, обмеження кола осіб, які мають право здійснювати відкликання з неї тощо. Не визначають особливого порядку надання поліцейським відпусток і інші Закони України.

1. Закон України «Про відпустки». Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 2, ст. 4.
2. Кодекс законів про працю України - Затверджується Законом № 322-VIII від 10.12.71 ВВР, 1971, додаток до № 50, ст. 375.
3. Закон України «Про Національну поліцію» - Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379.

Нагорна Олена Олександрівна
викладач кафедри
цивільного права та процесу

Журавель Валерія Віталіївна
курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
(Дніпропетровський державний
університету внутрішніх справ)

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ГОСПОДАРСЬКОГО ДОГОВОРУ ТА ЙОГО ЮРИДИЧНА ПРИРОДА

Питання щодо юридичної природи господарського договору залишається досить складним та різноманітним у юридичній літературі. Взаємовідносини, що виникають між суб'єктами господарювання регламентуються законодавством та умовами, які вони передбачили в договорах. Успіх всього комерційного заходу часто залежить від того, як такий договір укладено й оформлено. Сьогодні, коли у народному господарстві України функціонують суб'єкти господарювання різних форм власності та організаційно правових форм, окремі із них спеціально включають в договір положення, у якому інтереси суб'єкта господарювання, якому направлено проект договору, будуть ущемлені з найнесподіванішого боку. Доволі часто в проектах договорів спеціально зазначається двозначність, розмитість фраз, нечіткість. Серед учених, які присвятили свої роботи визначенню окремих аспектів юридичної природи договорів, укладених у межах виконання державного замовлення, можна виділити такі: О. Дзера, В.С. Мілаш, В. Кісель, В. Луць, О. Подцерковний, Р. Стефанчук, В. Щербина, С.Я. Вавженчук та інші.

Термін «господарський договір» був використаний вперше ще в 1930 р. в нормативних актах, прийнятих під час проведенням кредитної реформи, які були орієнтовані на укріплення госпрозрахунку на підприємствах (в організаціях) та у відносинах між ними. Протягом тривалого часу цей термін використовувався в законодавчих актах.

Договір є двостороннім чи багатостороннім правочином. При цьому відповідно до Цивільного кодексу України правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Правове регулювання господарських договорів в Україні здійснюється Господарським Кодексом України, який набув чинності 01 січня 2004 р., а також : 1) загальними статтями Цивільного кодексу про зобов'язання, договір, зобов'язання, що впливають з договорів; 2) спеціальними статтями Цивільного кодексу про май-

нові відносини між суб'єктами (підприємствами, установами, організаціями), у разі, якщо вони не суперечать положенням господарського законодавства України.

Певний законодавчий фундамент становлять нормативно-правові акти колишнього СРСР, які регулюють ті господарські договори, які повністю або частково не врегульовані законодавством України.

Залишити без уваги справедливі твердження С.Я. Вавженчука про те, що договір урегулює суспільні відносини, які при цьому не втрачають свого фактичного змісту, а лише трансформуються, набуваючи додаткової властивості. Більше того, значення договору, як зазначає цей науковець, все більше зростає, оскільки він допомагає усувати прогалини у праві, врегульовуючи ті суспільні відносини, які не врегульовані законодавством [1, с. 11].

Важливою особливістю господарських договорів є мета – яка спрямована на обслуговування господарської діяльності або досягнення господарських цілей. Щодо мети цивільно-правового договору, то вона значно ширша, оскільки норми цивільного права регулюють відплатні, так безвідплатні договори. Більшість цивільних договорів, як правило, не мають на меті обслуговування виробництва і здійснюються для задоволення особистих, домашніх та сімейних потреб [2, с. 234].

При укладанні договору слід дотримуватись основних правил: 1) проект договору краще готувати ініціатору – суб'єкту господарювання, а не його контрагенту, тому що останній буде зазначати в договорі виключно свої інтереси; 2) не слід підписувати договір, без правової оцінки юрисконсульта або особи, яка надає правову допомогу; 3) формуючи умови договору, не допускати двозначності, нечіткості. Укладаючи договір, слід назву (договір поставки, підряду та ін.), зазначити дату, місце підписання договору, найменування сторін, відповідно до відомостей у реєстрі державної реєстрації.

Таким чином, господарський договір має свої характерні особливості. Зміст господарського договору становлять умови, які визначені угодою сторін, спрямованих на встановлення, зміну або припинення господарських зобов'язань. Аналізуючі загальні положення господарських договорів в Україні, слід зазначити, що не існує універсальної моделі договору, та положення, які мають міститись у договорі. Важливим недоліком виступає недосконале законодавство, а саме Господарський кодекс України, який не надає загального визначення господарського договору, та для врегулювання цієї прогалини, ввести до Господарського кодексу України термін «Господарський договір».

1. Вавженчук С. Я. Договірне право : навчальний посібник. С.Я. Вавженчук. К.: КНЕУ, 2011. 585 с.

2. Івашова І.П. Порядок укладення господарських договорів/ І.П. Івашова. *Правовий вісник Української академії банківської справи*. № 2(11). 2014. – С.42-45;

3. Перспективи модернізації договірних правовідносин у сфері господарювання : монографія. В. С. Мілаш; Харк. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. Х.: ХНУМГ, 2014. 227 с.

Поклонська Оксана Юрійвна
викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ТРУДОВИЙ ДОГОВІР ТА ЮРИДИЧНІ ГАРАНТІЇ ПРАЦІВНИКІВ ПРИ ЙОГО УКЛАДЕННІ ЗА НАЦІОНАЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ

На сьогоднішній день у правовій, демократичній, соціальній та економічно розвиненій державі кожен громадянин може реалізувати своє конституційне право на працю. Одним із способів його реалізації є укладення трудового договору, який закріплює певне коло прав та обов'язків учасників трудових правовідносин, що, в свою чергу, є своєрідним «фундаментом» захисту своїх прав громадянина при працевлаштуванні.

Важливість та значущість трудового договору для трудового права обумовили й увагу вчених до зазначеної проблематики. Так, серед науковців, які займалися проблемою трудового договору, слід виділити М.Г. Александрова, Жернакова, С. О. Іванова, М. І. Іншина, М.П. Карпушина, Л.І. Лазор, Р.З. Лівшиця, А.М.Лушнікова, С.П. Мавріна, А.Р. Мацюка, К.Ю. Мельника, В.І. Нікітінського, Ю.П. Орловського, Скачкову, О.В. Смирнова, В.М. Толкунову, Є. Б. Хохлова, Н. М. Хуторян, Г. І. Чанишеву,